

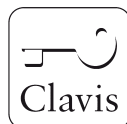
kleer makers zit

Layla Alizadah

Clavis

kleer makers zit

Layla Alizadah



Layla Alizadah

Kleermakerszit

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: rouwen, verkrachting, vriendschap, depressie

NUR 285

ISBN 978 90 448 2601 2

D/2015/4124/157

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

Het lijkt wel alsof de hele avond een droom is, ik kan het maar niet geloven. Een heel onwaarschijnlijke, onwerkelijke en vooral vage droom. Het lijkt op een nachtmerrie waaruit ik maar niet wakker kan worden, maar helaas is het de werkelijkheid.

Ik kom net uit de verhoorkamer, ik heb mijn mond niet opengegaan. Ik heb niet gehuild en geen enkele andere emotie getoond. Ik staarde anderhalf uur alleen maar voor me uit. Nu word ik meegenomen naar een gewone kamer. Het lijkt op de kantine van een supermarkt waar ik heb gewerkt. Ik ga zitten op een van de vijf stoelen die er staan. Ik had niet verwacht dat ik mijn verjaardag zo zou doorbrengen. Terwijl de agent voor mijn neus me een plastic bekertje met koffie en twee klontjes suiker aanreikt, haalt hij zijn vingers heel langzaam door zijn haar.

De agent zegt dat hij Leo heet en geeft mij een stevige hand. Zijn achternaam noemt hij niet, wat een tikje onprofessioneel overkomt. Ik schat Leo vooraan in de veertig. Hij is dik, maar wel schattig dik. Leo lijkt me iemand die geen vlieg kwaad zou doen, een echte knuffelbeer. Hij kijkt heel vriendelijk uit zijn ogen, maar als je hem beter bestudeert, lijkt hij uitgeput. Hij heeft serieuze wallen en ook zijn huid oogt ongezond. Als ik Leo zie, moet ik aan een van de personages uit dat boek van Helen Vreeswijk denken. Rob van Buren, de rechercheur. Ik lees veel boeken, dat betekent voor mij dat ik even uit mijn eigen realiteit kan stappen, in iemands anders leven. Dat ik voor heel even niet aan mijn eigen problemen hoeft te denken.

Mijn hoofd draait nog steeds en een misselijk gevoel komt naar

boven. Leo vraagt of ik me een beetje beter voel. Om verdere vragen te voorkomen knik ik maar ja.

De misselijkheid wordt erger. Het is alsof ik elk moment kan kokhalzen. Een zure smaak vult mijn mond. Ik voel me slap. Mijn maag draait zich om. Ik ren naar de deur, de gang in, het trapje af, naar buiten, de frisse lucht in.

Terwijl ik buiten bij de deur aan het bijkomen ben, haalt Leo me in. Hij vraagt twee keer of het wel met me gaat, aangezien ik onderweg drie keer bijna ben gestruikeld. Ik haal diep adem en zucht de ingeademde lucht weer langzaam naar buiten. Het helpt niet, ik kalmeer niet. Er stromen tranen over mijn wangen.

Ik zak op de grond en ga automatisch in kleermakerszit zitten. Ik herinner me hoe mijn vader me leerde om zo te zitten. Hij legde me heel geduldig uit hoe je eerst je ene been buigt en dan het andere eronderdoor haalt. Als kind keek ik hem met grote ogen aan, alsof hij een muntje uit mijn oor had getoverd.

Mijn vader was altijd mijn grote held. Wanneer hij er was, ging niks mis en was ik nergens bang voor. Want hij was er om mij te redden. Maar nu mijn grote held er niet meer is, lijkt mijn hele wereld ingestort. Elke reden om te lachen is weg. Mijn vader was mijn toevluchtsoord, mijn schild en mijn pantser. Sinds hij weg is, voel ik me onbeschermd, onzeker en onveilig.

De tranen stromen over mijn wangen en vallen op mijn schoot. Mijn gesnik wordt steeds luider. Ik heb het gevoel dat ik stik, het lijkt alsof ik geen zuurstof meer krijg. Ik hou mijn handen voor mijn gezicht. Hoe hard ik ook huil, de tranen stoppen niet. Ik wil

dat er iemand is die me vasthoudt. Iemand die me vertelt dat alles goed komt. Dat ik niet bang hoeft te zijn. Dat ik veilig ben, en dat hij of zij mij hier doorheen helpt. Dat ik weet dat er iemand achter mij staat, wat er ook gebeurt.

De enige die er nu is, is een wildvreemde agent die Leo heet. Er zitten heel wat bloedspatten op mijn jurkje. Terwijl ik door mijn tranen heen naar mijn kleren staar, besluit ik Leo in vertrouwen te nemen en hem mijn verhaal te vertellen.

Mam, mogen we alsjeblieft gaan? Alsjeblieft?!' vroeg ik aan mama terwijl ik mijn puppy-ogen opzette, wetend dat ze daar een zwak voor heeft.

'Oké dan,' zei mama uiteindelijk met enige tegenzin.

Ik had mama eigenlijk beloofd om de volgende dag thuis te blijven omdat het mijn verjaardag was. De laatste tijd ben ik bijna nooit meer thuis. Maar aangezien mijn moeder snel over te halen is, mochten we toch gaan.

'We nemen rond twaalf uur de trein naar Eindhoven. We gaan daar eerst shoppen en 's avonds gaan we op stap,' waren we aan het plannen. Ik snap niet dat sommige mensen er niet van houden om hun verjaardag te vieren. Ik ben er zelf dol op.

We stonden in de keuken met mama, en zoals verwacht begon ze weer met een preek.

Altijd als ik mama iets vraag en ze het er eigenlijk niet mee eens is, maar toch toegeeft, kan ik op een preek rekenen.

'Lucy, ik wil dat je voortaan wel iets vaker thuis bent.'

'Ja, mam, we hebben het er nog wel over,' zei ik en ik seinde naar Evelyn dat we beter naar boven konden gaan. Als mama eenmaal begon met preken, dan wist ik dat het heel lang kon duren, en dat wilde ik nu absoluut voorkomen.

Boven ging ik op mijn bed liggen en Evelyn kwam naast me liggen.

'Ik moet nog zo veel huiswerk maken,' zei ze met een verveeld gezicht.

'Ik ook,' antwoordde ik. Ik moest dit jaar halen. Ik zat in het laatste jaar van mijn havo. Ik vond het niet echt moeilijk, maar

laten we zeggen dat ik er wel moeite voor moest doen. Evelyn haalde meestal hogere cijfers dan ik. Ze plande alles en hield zich ook aan haar planning, waarin ze voor zichzelf besloot wanneer ze wat af moest hebben.

‘Ga je vandaag nog leren?’ vroeg ik terwijl ik mijn hoofd opzij draaide om naar haar te kunnen kijken.

‘Nee, echt geen zin in. Zullen we een filmpje huren en met je mama op de bank zitten? Ik denk dat ze dat wel leuk zal vinden,’ stelde Evelyn voor.

‘Ja, kan wel,’ antwoordde ik.

Evelyn kan het heel goed met mijn moeder vinden.

‘Welke film zullen we kijken?’ gooide ik erachteraan. Na een tijdje afgewogen besloten we dat we *The Notebook* gingen kijken, een echte romantische meidenfilm. Ik had die film al een paar miljoen keer gezien, maar elke keer weer was de doos tissues leeg aan het einde van de film.

Na een halfuurtje zei Evelyn dat ze eerst naar huis ging om met haar ouders te eten en dat ze daarna terug zou komen om de film te kijken. Nadat ik haar had uitgelaten bij de voordeur, liep ik naar de woonkamer, op zoek naar mijn moeder om haar te laten weten dat ik een film ging huren voor die avond.

De woonkamer was leeg.

‘Mááám!’ riep ik. Geen reactie. Weer riep ik haar en weer kreeg ik geen antwoord. Ik liep de trap op naar haar kamer en zag dat ze op haar bed lag. Het was duidelijk dat ze had gehuild.

‘Wat is er?’ vroeg ik terwijl ik naast haar ging zitten. Ze vertelde me dat ze zich erg alleen voelde. Ik luisterde aandachtig naar haar, ook al had ik de neiging om haar af en toe te onderbreken.

Nadat ze uitgepraat was, sloeg ik een arm om haar heen en zei dat ik papa ook ontzettend miste.

Mijn vader was een jaar geleden omgekomen in een auto-ongeluk. Ik vond het heel zielig voor mama, maar ik wist dat ze nog verdrietiger zou worden als ik nu ook ging huilen. Daarom stond ik op. ‘Mam, kom, we gaan samen een film halen bij de videotheek.’

Ze keek me aan en zei dat ze geen zin had en dat ik alleen moest gaan. Na een tijdje lukte het me toch om haar over te halen. Ze deed haar haren in een staartje en pakte haar jas. In plaats van de auto te nemen besloten we te gaan lopen. We kletsten over allerlei dingen zoals school, jongens, make-up en werk, maar niet over papa. De frisse lucht deed me goed. Ik hou ervan om af en toe de deur uit te gaan en even te wandelen.

Na vijf minuutjes in de videotheek liepen we door naar de supermarkt. We besloten een flesje wijn te halen voor de gezelligheid. Thuis ruimden we een beetje op en hingen de was op. We waren net klaar toen de bel ging.

De avond brachten we met z'n drietjes op de bank door. Bij de emotionele scènes hadden we zoals verwacht inderdaad alle drie een tissue in de hand om onze tranen weg te vegen. Nadat de film afgelopen was, zagen we dat de wijnfles leeg was. Mama werd emotioneel, van de film, de sfeer en de wijn. We zagen het al aan haar houding. Ze stond op het punt om te huilen, en dit keer niet omdat Allie met Lon trouwplannen had terwijl ze veel beter bij Noah paste. Ze moest vast en zeker aan papa denken. Vandaag was mama na tijden weer heel emotioneel om papa.

Evelyn en ik keken elkaar aan, we begrepen elkaar meteen. We moesten even op een ander onderwerp overgaan, waardoor mama zich beter zou voelen. Evelyn begon te vertellen over een conflict dat op school had plaatsgevonden. Mama deed haar best om te luisteren, maar we zagen dat ze er niet voor honderd procent met haar gedachten bij was.

We bleven alle drie op de bank liggen en dronken nog wat van de wijn die we in de kast hadden staan. Op een gegeven moment zag ik weer tranen in mama's ogen. Ik liep naar haar toe, ging naast haar op de bank zitten en sloeg mijn arm om haar heen. Ze begon heel hard te huilen. Alle tranen van de afgelopen tijd die ze binnen had proberen te houden, kwamen naar boven.

Ik keek haar aan. 'Mam, het is nu een tijd geleden, probeer het los te laten.' Ik wilde nog verder praten, maar ze onderbrak me.

'Hoe kan ik het loslaten, hoe kan ik HEM loslaten, Lucy?! Er gaat geen minuut voorbij dat ik niet aan hem denk. Ik hou van hem, hij moet terugkomen.'

Mijn hart brak toen ik hoorde hoe ze zich voelde, ik veegde de tranen weg die over haar gezicht stroomden en keek naar haar mascara, die niet meer perfect op haar wimpers zat. Mijn ogen prikten ook, maar ik beet op mijn lip zodat de tranen niet over mijn wang zouden stromen.

'Ik ben compleet verloren zonder hem, COMPLEET VERLOREN.'

Ik liet haar uitpraten. Ze jammerde nog eventjes door. Ik hield haar vast. Ik wilde zeggen dat ik begreep waar ze doorheen ging en dat ik er voor haar was. Maar ik zei niks, helemaal niks. Ik hield haar alleen maar vast en leunde met mijn hoofd op haar schouder. Ondertussen was Evelyn ook naast ons komen zitten. Ze hield mama's hand vast. En zo bleven we even zitten.

We lieten het gesprek overgaan op een vrolijker onderwerp: ik was om twaalf uur jarig. Mama begon herinneringen op te halen aan eerdere verjaardagen van mij. Ze begon te vertellen over die ene keer dat zij en papa deden alsof ze mijn verjaardag waren vergeten om mij extra te verrassen. Terwijl mama mijn reactie van die dag omschreef, lagen we alle drie in een deuk.

Mama en Evelyn liepen, net voor de klok twaalf sloeg, samen naar de keuken. Ik wist al wat ze gingen doen, maar hield me van de domme. Om middernacht kwamen ze allebei, met een taart en brandende kaarsjes, zingend de woonkamer binnen. Terwijl ik de kaarsjes uitblies, wenste ik dat mijn verjaardag een onvergetelijke dag zou worden. Mijn verjaardagwensen kwamen altijd uit.

Na nog even met z'n drieën taart te hebben gegeten, ging Evelyn naar huis. Mama en ik hadden geen zin om op te ruimen en we besloten te gaan slapen. We liepen naar boven en poetsten onze tanden.

Ik deed mijn licht aan en kleepte me uit. Ik had mijn nieuwe setje lingerie aan. Wit, een witte bh en een wit slipje. Mijn huid is een beetje bleek. Ik heb zwembandjes waar ik me aan erger, maar dik ben ik niet. Vervolgens deed ik ook mijn bh uit en trok een wit oversized T-shirt aan. Ik knipte het licht uit en ging in mijn bed liggen.

Eenmaal in bed sloot ik mijn ogen, maar ik viel niet in slaap. Ik voelde me een beetje ongerust. Opeens hoorde ik dat er beneden in de woonkamer iets op de grond viel. Ik spitste mijn oren, het was stil. Nadat ik tien minuten rechtop in bed had gezeten

en aandachtig had geluisterd, ging ik weer liggen en sloot mijn ogen. Ik had mijn ogen nog geen drie seconden dicht of ik hoorde weer iets. Ik wist zeker dat het van beneden kwam. Ik liep rustig naar mijn deur, de trap af, de hal door en duwde zachtjes de deur van de woonkamer open.

Mama stond met haar rug naar mij toe. Ik schrok, ze draaide zich om. 'Sorry, ik wilde je niet wakker maken. Ik was mijn telefoon beneden vergeten.'

Ik haalde opgelucht adem en liep samen met haar weer naar boven. Ik wenste mama welterusten en ging naar mijn kamer.

Ik sloot mijn ogen en dacht aan hoe eenzaam mijn moeder zich voelde. Met die gedachte viel ik in slaap.

Even voorstellen



Dit is Layla, de 22-jarige auteur van Kleermakerszit.

Wie is Layla?

Ongeveer achttien jaar geleden zijn mijn familie en ik gevlucht. Wegens politieke omstandigheden moesten wij Afghanistan verlaten. Ik heb zes zussen en twee broers, ik ben de jongste. Momenteel studeer ik International Business and Management Studies op de AVANS in Breda. Over een jaartje moet ik mijn eindstage doen en daarna ben ik klaar met mijn opleiding.

Schrijven is voor mij een uitlaatklep. Mijn dagelijkse en ook diepgaandere emoties neutraliseer ik door te schrijven. Heerlijk vind ik dat, even in een ander verhaal stappen. Behalve dat ik schrijf om wat stoom af te blazen, schrijf ik ook om anderen te helpen. Ik heb zelf bij lezen altijd het gevoel dat ik uit mijn eigen realiteit, in iemand anders zijn/haar verhaal stap. Dit zorgt ervoor dat ik even mijn eigen problemen vergeet. Ik hoop dat jongeren die mijn boek lezen hetzelfde ermee bereiken.

Naast schrijven houd ik van creativiteit, fotografie interesseert mij bijvoorbeeld enorm! Foto's trekken doe ik dan ook het liefst wanneer ik aan het reizen ben, om zo alle momenten vast te leggen. Omwille van mijn studie heb ik twee keer een half jaar in Spanje gewoond. Reizen maakt mij gelukkig. Andere culturen, gerechten en mensen inspireren mij en laten mij persoonlijk groeien. Elke keer dat ik van een reis terugkom, voelt het alsof ik volwassener ben geworden en mezelf nog beter heb leren kennen.

Mijn familie is heel belangrijk voor me, maar hier reken ik zeker ook mijn vrienden bij. Zoals ik altijd zeg: vrienden zijn de familieleden die je zelf mag uitkiezen, dit is zonder meer waar! Een drankje in de stad of bij een van mijn vrienden thuis is een avondje wat ik niet snel en graag afsla en waar ik ook erg van ontspan.

Sinds *Kleermakerszit* compleet is, zie ik steeds maar één ding voor me: dat ik langs een boekenwinkel loop en ik het daar zie liggen. 'Kleermakerszit, Layla Alizadah.' Ik ben iemand die altijd al in kleine kansen heeft geloofd, en vooral ook in mijzelf. Hoe onmogelijk het soms ook leek, ik ben nooit gestopt met geloven.

Thuis spreken wij Afghaans, verder beheers ik de Nederlandse en Engelse taal ook vloeiend. Door mijn studie en verblijf in Spanje spreek in ook goed Spaans. Ik ben opgegroeid met Suikerfeest en carnaval, kortom met twee culturen. Dit heb ik altijd heerlijk gevonden. Mijn ouders hebben altijd hun uiterste best gedaan om nooit het negatieve mee te geven van tussen twee culturen in te zitten. Zij hebben mij gelukkig nooit belemmerd en alleen maar gesteund in mijn doen en laten, waardoor ik vandaag ben wie ik ben.

Volg het proces van beginnend auteur Layla verder op:



[facebook.com/writerlaylaalizadah](https://www.facebook.com/writerlaylaalizadah)

Een indrukwekkend debuut over lotsbestemming en verantwoordelijkheid

Ik weet niet precies waar het is misgegaan. Misschien toen mijn vader stierf? Of toch later, toen ik die man met een fles op zijn hoofd heb geslagen? Ik had te veel gedronken met mijn vriendinnen, en die viespeuk begon opeens aan me te zitten. Ach, het maakt allemaal ook niet uit. Waar het om gaat is dat ik nú hier sta, te wachten op de trein.

Kleermakerszit vertelt het verhaal van de zeventienjarige Lucy. Na de dood van haar vader weet ze met zichzelf geen blijf, en dan gaat het helemaal mis ... Het heftige slot van deze Young Adult zal je nog lang achtervolgen.

‘Schrijven is een uitlaatklep. Mijn eerste intentie was niet om een boek te schrijven, maar als ik een overvloed aan emoties had, schreef ik mijn gevoel weg. En opeens was *Kleermakerszit* compleet.’

- Layla Alizadah

